

2011. március 19. - **Manapság sokat hallunk arról, hogy mennyire fontos a magyar állampolgárság megszerzése, ám én nem megszerezni szeretném, hanem visszakapni.**

80 éves hajlott hátú gyergyóremetei néniként különösen fontos, hogy teljes értékű magyar embernek érezhessem magam. Sokan nem is értik ezt a ragaszkodást, ez annak tulajdonítható, hogy nem éltek abban a korban. Elmesélem azt, hogy mi, akik 1940-1944 között éltünk és volt részünk a magyar világból miért is vágyódunk, ragaszkodunk az anyaországhoz.

Még kislány voltam, csupán kilenc éves, amikor 1940 augusztusában érkezett a hír, hogy Erdély északi részét visszaadják Magyarországnak. Ebben az időben a helyi csendőrség román volt, és az őrmester, Maxi a szomszédunkban lakott a családjával. Gazdálkodó családban nőttem fel, állatokat tartottunk, az őrmester is tőlünk hordta a tejet. Egyik este jött az őrmester a tejért, eközben édesanyám a szomszéd asszonyokkal együtt festették az anyagokat, hogy mire jönnek a magyarok nemzeti színű zászlóval fogadhassuk őket. Az őrmester nem vette jó néven, hogy édesanyám mosolyogva újságolta el, hogy jönnek a magyarok és végre magyar világ lesz. Sőt az őrmester kijelentette, hogy : „nem kacagj világ van, hanem búsulj világ”. A román őrmester mindaddig itt tartózkodott, amíg jöttek a magyarok és átvették a helyét. A nép hatalmas üdvívalgásban várta a magyarok érkezését. Minden házon a magyar zászló volt látható, úgy vártuk őket, mintha tőlük függne az életünk és valamilyen szinten függött is, hisz egy nemzet vagyunk. Az emberek egy héten keresztül ünneplő ruhában várták őket. Díszkaput készítettek virágokból és szalagokból. A díszkapun a következő felirat állt: „ISTEN HOZOTT MAGYAR TESTVÉREK”.

Már sötétedett, az egész nép lámpásokkal várakozat a falu központjában, amikor megérkeztek az első magyar lovasok. Úgy emlékszem, mintha tegnap történt volna. Ahogy jöttek a katonák és énekelték:

Csík megyében, Csík megyében megfújták a trombitát
Minden ügyes magyar huszár nyergelje fel a lovát
Nyergelje fel s üljön fel a lova, lova hátára
Isten véled kolozsvári emeletes kaszárnya

Ezt követően a lovasok elkezdtek énekelni a magyar himnusz, engem azelőtt megtanítottak rá, így büszkén énekeltem. Ekkor felültettek egyik magyar tiszt lovára, és ott lelkem mélyéből énekeltem. Még arra is emlékszem, hogy mezítláb voltam.

A tűzérség kisebb ágyúkkal jött, majd vaktölténnyel lőttek megérkezésük jeleként. A mi kertünk szélénél folyt el a patak, a katonák ide táboroztak le és ott mosakodtak. Édesanyám megfejté a tehenet és egy vedernyi tejet vitt hátra nekik, hogy megkínálja belőle. A tiszt nem engedte, hogy a katonák igyanak belőle, azt mondta, hogy egyszer édesanyám igyon, csak őt követően ihatnak a katonák. A katonák jóízűen itták meg a veder tejet. Az utcán rengeteg ember volt, hatalmas éljenzés fogadta az érkezőket. Egész éjszaka nem aludtunk, az ágyon ugráltunk. Gyermeki ésszel még nem volt teljesen világos, hogy mi is történik, de azt tudtuk, hogy valami nagyon jó következik. Volt a levegőben valami különös, megfoghatatlan érzés, amit csak az ért, aki átélte mindezt.

Szerelmi szálak is szövődtek ez időben, hisz a nővérem és egy kiskunfélegyházi katona a négy év alatt sokat leveleztek.

Emlékszem az első magyar személyvonat érkezésére. Mi a mezőn voltunk, ami közel volt a vasúthoz, ott dógoztunk. A vonat egyszer csak a híd előtt megállt. A katonák átvizsgálták a hidat, hogy nehogy valami robbanóanyag megfégezze érkezésüket. Olyan finom cukorkát hoztak, amelyet azóta sem ettem. Úgy szopogattuk az ujjainkat, hogy még sokáig érezzük a cukorka ízét. Gyermeki érzelmi szempontból is különleges érzés volt ennek a világnak a részese lenni.

Az akkori politikai vezetők úgy döntöttek, hogy magyar világot élhetünk, anélkül, hogy el kellene hagyjuk szülőföldünket. Tehát magyarok lehettünk, anélkül, hogy elhagytuk volna gyökereinket.

Amit különösképpen kiemelnék az a magyar nyelv használata. Én második osztályos koromig románul tanultam mindent. Igaz, hogy alig értettem valamit, de ez volt az akkori helyzet. A magyar rendszer beálltával meg kellett tanulni magyarul olvasni és írni, de ez nem okozott nehézséget, hisz anyanyelvünkön tanulhattunk és ez többet ért mindennél. Ha csak arra gondolok, amikor meg kellett tanulnunk a magyar korona történetét, egy megmagyarázhatatlan érzés kerített hatalmába. Még azt is tudtuk, hogy milyen szentek vannak a koronán, de még most is tudom, hogy miért áll ferdén a kereszt rajta. Bizony, 80 éves fejjel is tudom! A magyar történelembe valósággal beleszerettem, büszke voltam/vagyok magyarságomra. Azért is versenyeztünk, hogy ki szerepelhessen egy a magyar koronáról szóló színdarabban. Egyszerűen úgy ragaszkodtunk magyarságunkhoz, mint tulajdon édesanyánkhoz.

Ebben az időben a föld jelentette a megélhetést. Állatot tartottunk, édesanyám kenyeret sütött minden héten, egyszerűen nem az anyagi dolgokkal voltak a bajok, hanem inkább a lelki fájdalom volt nehezen elviselhető, hisz nem tartoztunk az anyaországhoz. Ez a fájdalom csak akkor szűnt meg, amikor magyarok lehettünk ízig vérig. A hivatalos ügyek elintézésénél is sokkal könnyebb volt, hisz anyanyelvünkön töltöttük ki a szükséges iratokat, míg manapság sok fejfájást okoz kitölteni egy hivatalos dokumentumot így 80 évesen.

A nemzethez való tartozás egész életünket meghatározta. Mi 1940 előtt is magyarok voltunk, úgy ahogy Csík megye, Háromszék megye, Udvarhelyszék megye képezte Székelyföldet. Ezek a területek ma is erős a magyar érzésem. A mi vidékünkön a román származásúak sem tudtak románul, ők is a magyart tartották anyanyelvüknek. A román világ idején ha egy román vidékre mentünk megaláztak, hisz nem tudtunk beszélni velük, kisebbségnek számítottunk. Nem éreztük hazánknak Romániát. A korona kötelez, magyar vér folyik ereinkben, mi magyarok vagyunk.

Aztán keserű szájjal vettük tudomásul, hogy ismét elszakítottak az anyaországtól. Olyan érzés volt, mint a mikor a csecsemőt elszakítják az édesanyjától és egy mostohája lesz, csak ezzel tudom összehasonlítani. Mi meg tapasztaltuk azt, hogy milyen magyarként élni, igaz, hogy leánka voltam, de tudom, hogy mit jelent igazi magyarként élni. Sok mindenben volt részem életem során, annyi tapasztalatom, emlékem van az elmúlt időkből, hogy azt kevés embernek adatik meg manapság. Azt mondhatom, hogy én is része voltam az akkori Magyarországnak, én nem tudom elfelejteni azt az érzést. Éppen ezért sokan megfogadtuk, hogy ha valamikor

lehetőségünk lesz magyar állampolgárokká válni, élni fogunk a lehetőséggel. A mai társadalom nem is igazán érti ezt a nagymértékű ragaszkodást, sőt túlzásnak tartják ezt az odaadást a magyar állampolgárságot illetően, de ez annak köszönhető, hogy nem éltek abban a korban, nem élték át azokat az eseményeket, amelyeket mi 80 évesek a magunkénak tartunk. Az igazi magyarság érzet akkor volt teljes, amikor Magyarország volt a haza.

Egyik szívből jövő vágyam, hogy ismét magyar lehessek, még akkor is, ha ezzel nem változik meg az életem. Újra át szeretném élni azt a csodás érzést, hogy magyar vagyok, egy igazi büszke székelly magyar. **Nagy Emília**

Az írás a Nyolcvan évesen visszakapni a magyar állampolgárságot című <http://erdely.ma/palyazatok.php?id=84491> pályázatunkra érkezett.